

Arrest

nr. 96 482 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, Z.B., verklaarde de Azeri nationaliteit te bezitten en van Azeri afkomst te zijn. U werd op 01/12/1983 te Bakoe geboren en bent getrouwd met O.G. (OV X).

Uit jullie verklaringen bleek dat uw man door de Azeri autoriteiten werden vervolgd vanwege zijn politieke activiteiten.

Op 28/07/2011 ontvluchtte u samen met uw man Azerbeidzjan en reisde naar België waar jullie op 09/08/2011 aankwamen.

U en uw man dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in.

Deze werden echter niet in overweging genomen daar Hongarije overeenkomstig de Dublin II-verordening verantwoordelijk werd geacht voor jullie asielaanvragen; uw man had immers met een Hongaars visum naar Europa gereisd.

Jullie verlieten België echter niet.

Op 24/04/2012 dienden u en uw man een nieuwe asielaanvraag in België in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot O.G. (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Azeri autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten voor Musavat. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er in uw relaas verschillende incoherenties en tegenstrijdigheden werden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken. Zo verklaarde u dat de politie in januari 2011 was binnengevallen en daarbij uw vrouw had geslagen waarna zij een miskraam kreeg. Toen u gevraagd werd op welk moment van de dag de politie was binnengevallen dacht u dat dit tijdens de ochtend plaatsvond en dat uw vrouw 's avonds van het ziekenhuis thuiskwam (CGVS p.12). Uw vrouw verklaarde echter dat de inval van januari 's avond plaatsvond en dat zij 's nachts uit het ziekenhuis terugkeerde. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u toen werd geslagen waardoor u de uren niet kon onthouden (CGVS vrouw p.3-4). Gezien het wezenlijk verschil tussen jullie verklaringen kan dit niet als een afdoende verklaring worden aanzien. Een dergelijke tegenstrijdigheid betreffende dit zwaarwichtige incident ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook op ernstige wijze. Hierbij kan worden opgemerkt dat jullie geen enkel bewijs van de inval noch van het feit dat uw vrouw hierdoor een miskraam had gekregen, neerleggen.

Tijdens de analyse van uw verklaringen werden er verder ook incoherenties aangaande uw arrestaties vastgesteld. Zo verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u sinds 2008 8 tot 10 keer door de politie werd aangehouden (Vragenlijst 3.1, dd 12/09/2011, 2de AA). Tijdens het CGVS asielgehoor maakte u 'slechts' melding van 2 aanhoudingen wat een wezenlijk verschil is met het aantal aanhoudingen dat u in de vragenlijst aanhaalde (CGVS p.8-12). Dergelijke incoherentie komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Voorts werden er ook betreffende uw uitreis vaststellingen gedaan die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Uit het protocol van 19/07/2011 (verzendingsdatum 26/07/2011) blijkt dat er een strafonderzoek tegen u werd ingesteld en dat er een opsporingsbericht tegen u werd uitgevaardigd. Voorts werd er op 23/07/2011 een oproeping naar u werd verstuurd. Bijgevolg werd u reeds voor uw vertrek uit Azerbeidzjan (28/07/2011) op officiële basis gezocht in Azerbeidzjan. U verklaarde dat u nooit een internationaal paspoort heeft gehad noch dat er ooit een visum voor u werd uitgegeven. U verklaarde dan ook dat u met behulp van een smokkelaar illegaal het land uitreisde en dat hij alles voor u kon regelen. U wist echter niet of hij een internationaal paspoort voor u had aangemaakt noch onder welke identiteit u reisde. Dit lijkt weinig aannemelijk aangezien men toch op de hoogte dient te zijn van dergelijke basisgegevens voor het geval men gecontroleerd wordt aan de grens. U verklaarde dat u geen persoonlijke identiteitscontrole onderging bij het binnenkomen van Polen (CGVS p.5-6). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de grenzen van Polen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking tot uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde. Dit vermoeden wordt verder versterkt omwille van het feit dat uw tweede asielaanvraag

niet in overweging werd genomen daar er een Hongaars visum voor u werd uitgegeven. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u gebruik van een smokkelaar zou hebben gemaakt. De vastgestelde ongelooftwaardigheid van de verklaarde klandestiene reisweg naar België is zwaarwichtig gezien deze evengoed afbreuk doet aan uw verklaring dat er nog voor u Azerbeidzjan ontvluchtte, een strafonderzoek tegen u was ingesteld en er een opsporingsbericht tegen u werd ingesteld. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waarvan een kopie aan het administratief dossier werd blijkt immers dat personen die officieel van een misdrijf worden verdacht Azerbeidzjan niet mogen uitreizen. Dergelijke vaststellingen doen dan ook ernstig twifelen aan uw bewering dat u officieel in Azerbeidzjan wordt gezocht.

Voorts werd een onaannemelijke mate van onwetendheid en vaagheid vastgesteld over verscheidene facetten van uw relaas. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig kennis heeft over de politieke partij, Musavat, waarvan u sinds 2004 lid bent en waarvoor u zich tot 2011 actief inzette. Omwille van deze politieke activiteiten zou u worden vervolgd. Bovendien verklaarde u dat u in 2008 3 ontmoetingen met H., een topfiguur binnen Musavat, had (CGVS p.4). Toen u echter enkele basisvragen over Musavat werden gesteld gaf u vage en foutieve informatie. Zo werd gevraagd of u de 'public chamber' kende. U stelde dat dit een samenwerkingsverband was dat Musavat met anderen had opgestart. U stelde echter dat dit samenwerkingsverband in 2008, na de presidentsverkiezingen, werd opgericht (CGVS p.14-15). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat dit samenwerkingsverband pas in 2010 werd opgericht en dit naar aanleiding van het slechte resultaat van de oppositiepartijen tijdens de parlementsverkiezingen van datzelfde jaar. U wist overigens niet dat de parlementsverkiezingen in 2010 plaats hadden gevonden. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de manifestatie van 2/04/2011- die een centrale plaats in uw relaas inneemt- door diezelfde public chamber werd georganiseerd (landeninformatie 3,7). Toen u voorts gevraagd werd of Musavat in het verleden nog andere samenwerkingsverbanden had aangegaan stelde u dat ze dit ook al eens in 2003 hadden gedaan. Toen u gevraagd werd of u het Azadlyg Blok' kende stelde u dat u op dit blok doelde. U stelde dat Musavat dit blok in 2003 of in 2004 had verlaten, al kon u het niet met zekerheid zeggen. U kon ook niet zeggen of Musavat het blok op vrijwillige basis had verlaten, maar u dacht dat de ADP (Democratic Party of Azerbaijan) het blok eerst had verlaten (CGVS p.14-15). Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat het Azadlyg Blok pas in 2005 werd opgericht. Musavat verliet dit blok in 2006 omwille van spanningen (over onder meer het zetelen in het parlement) met de alliantiepartners ADP en de Popular Front Party. Deze exit van Musavat werd toen als een belangrijk moment gezien voor de oppositie. De overige partijen binnen het Azadlyg Blok(waaronder ADP) bleven nadien nog in het blok (landeninformatie 4,5). Bijgevolg stroken uw verklaringen niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, noch wat betreft de jaartallen die u aangeeft, noch wat betreft het feit dat ADP het samenwerkingsverband als eerste zou verlaten hebben. Een dergelijke onwetendheid doet dan ook ernstig twifelen aan uw politiek activisme voor de partij Musavat en maakt het dan ook weinig aannemelijk dat u omwille van dit activisme op dergelijke wijze door de autoriteiten zou worden gevisieerd, dit te meer gezien het feit dat u geen enkel voorbeeld kon geven van partijleden van Musavat die naar aanleiding van hun rol tijdens de manifestatie van 2/04/2011 - iets waarvoor u officieel zou worden gezocht - worden gezocht (CGVS p.15).

Voorts werd ook een onaannemelijk gebrek aan kennis en interesse aangaande de rechtszaak die tegen u zou lopen vastgesteld. U verklaarde dat er na de betoging van 02/04/2011 een gerechtelijk onderzoek tegen u werd opgestart en dat er hierna een rechtszaak tegen u werd ingespannen. Toen u gevraagd werd wanneer de rechtszaak tegen u was begonnen stelde u dit niet te weten. U stelde dat u er geen idee van had welke beslissing de rechtbank nam noch wist u wanneer u door het gerecht werd opgeroepen. U stelde enkel dat uw oom u 6-7 maanden voordien (voor het CGVS-asielgehoor dd 25/09/2012) had verteld dat er een oproeping van de rechtbank was toegekomen (de door u neergelegde brief van het parket waarin gesteld wordt dat uw zaak aan de rechtbank wordt overgedragen dateert van 16/03/2012). Meer informatie kon u hieromtrent niet geven (CGVS p. 7-8, 13). Gezien uw verregaande onwetendheid betreffende deze rechtszaak is het weinig aannemelijk dat u geen enkele inspanning heeft gedaan om meer informatie te verkrijgen over de rechtszaak die tegen u werd aangespannen. In eerste instantie stelde u dat het te gevaarlijk was om te bellen. Toen u er werd op gewezen dat u per telefoon van uw oom over de oproeping was te weten gekomen stelde u dat u 'in codetaal met hem sprak'. Erna stelde u dan weer dat u hem op andere manieren kan bereiken maar dat u er niet aan gedacht had wat het onaannemelijke gebrek aan interesse van uwentwege betreffende een rechtszaak die tegen u zou zijn ingesteld verder bevestigt (CGVS p.13). Gezien uw verregaande onwetendheid betreffende deze rechtszaak en uw nalatigheid om hierover meer informatie te bekomen kunt u het niet aannemelijk maken dat er daadwerkelijk een rechtszaak tegen u werd opgestart.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u over de journalist en de schrijver die u tijdens uw legerdienst had ontmoet evenmin veel informatie kon geven. Zo kon u van geen van beiden de naam zeggen noch kon u zeggen of de journalist een artikel over u hadden gepubliceerd. U kon zelfs niet zeggen of hij voor een krant werkte (CGVS p.8-10). U stelde voorts dat H. u had voorgesteld om enkele partijgenoten en journalisten te ontmoeten. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u geen enkele journalist of partijgenoot op voorspraak van H. hebt ontmoet (CGVS p.9).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden in uw relaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De brief van het parket en de convocaties waaruit zou blijken dat er een strafzaak en een rechtszaak tegen u werd opgestart wegens niet op tegen de hierboven gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid. Ten eerste moet worden gesteld dat documenten slechts kunnen worden bijgebracht voor zover zij dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen ter zake verre van het geval is (o.m. onwetendheid over rechtszaak en vrije uitreis uit Azerbeidzjan). Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat het in Azerbeidzjan relatief makkelijk is om tegen betaling vervalste documenten te bekomen. Bijgevolg kunnen deze documenten niet als voldoende bewijskrachtig worden aanzien.

Jullie identiteitskaarten, het rijbewijs van uw vrouw, jullie geboorteaktes, de geboorteakte van jullie kind, jullie huwelijksakte, uw militair boekje en 2 diploma's bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

De partijlidkaart geeft geen enkele informatie over uw betrokkenheid binnen die partij.

De brief van de voorzitter van de Wereldunie van Azerbeidjaanse politieke vluchtelingen bevat voor het grote deel een visie op de algemene situatie in Azerbeidzjan voor politieke activisten. Deze brief bevat geen enkele informatie aangaande de door u verklaarde problemen in Azerbeidzjan. Dat de schrijver u omschrijft als een vooraanstaand activist binnen Musavat kan vanwege uw gebrekkige kennis over deze partij en de vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw verklaringen aangaande uw problemen die u omwille van die activiteiten zou gehad hebben, ernstig in twijfel worden getrokken.

De foto's die u neerlegt geven er luidens uw verklaringen (DVZ-verklaring, vraag 37) blijk van dat u vier tot vijf jaar geleden heeft deelgenomen aan een Azerbeidzjaanse manifestatie voor het Europees parlement. Behalve de vaststelling dat u deze foto's nooit eerder heeft voorgelegd, dient evengoed te worden opgemerkt dat uit de foto's die u neerlegt kan niet worden uitgemaakt in welke context deze genomen werden - laat staan dat ze kunnen aantonen dat u hierdoor in Azerbeidzjan werd vervolgd - waardoor dergelijke stukken op zichzelf bovenstaande vaststellingen over de door u verklaarde problemen in Azerbeidzjan van latere datum niet vermogen te wijzigen of beïnvloeden.'"

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, O.G.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 96 480 van 31 januari 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van O.G. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 december 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van rechten van verdediging.

Verzoeker verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Hij poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) “Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.”

Verzoeker stelt dat de politie in januari 2011 bij hem en zijn gezin 's avonds is binnengevallen en dat zijn echtgenote in de loop van die nacht terugkeerde van het ziekenhuis. Hij laat gelden dat (zie p. 4) “hij enigszins verward (was) door het feit dat hij geslagen werd en daardoor kon hij de uren niet meer goed onthouden”; hij voegt er aan toe dat (zie p. 4) “Ook inzake aanhoudingen dient de verklaring om zelfde redenen als juist weerhouden te worden”.

Verzoeker voert aan dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd en de commissaris-generaal zich volgens hem heeft beperkt tot een stereotiepe motivering, tot het in twijfel trekken van verzoekers feitenrelaas door te stellen dat diens antwoorden te vaag zouden zijn en tot het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht en daarentegen op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij de naam van H. heeft gegeven, maar dat de commissaris-generaal (zie p. 4) “zonder enig onderzoek terzake naar deze personen gaat oordelen net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn”.

Hij werpt tevens een schending op van de artikelen 3 en 5 EVRM. Hij roept opnieuw de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoeker vat aan met een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en wijst erop dat vervolging zowel door de overheden als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Vervolgens wijst hij erop dat hij de stukken (zie p. 6) “die hij heeft”, heeft voorgelegd onder meer een partijlidkaart, een brief van de voorzitter van de Wereldunie van Azerbeidjaanse politieke vluchtelingen en een aantal foto's.

Verzoeker stelt dat bedrog nooit wordt vermoed, maar bewezen dient te worden.

Hij haalt aan dat (zie p. 6) de commissaris-generaal “enerzijds om bewijsstukken (vraagt) en als deze dan met de meeste moeite verzameld zijn, dan worden deze niet aanvaard, of genegeerd”.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat de motivering aangaande zijn reisroute een “cirkelredenering” is (zie p. 6) “waarbij wordt gesteld dat elkeen die over een visum beschikt en na controle de grens kon oversteken, geen probleem kan inroepen aangezien hij geen problemen had met de overheden, en anderzijds gesteld wordt dat elkeen die hier geraakt zonder visum en niet gecontroleerd werd of nog, door de controle is geraakt, niet de waarheid spreekt”.

Verzoeker werpt op dat de realiteit anders is en dat dagdagelijks vele personen de Poolse grens oversteken zonder gecontroleerd te worden.

Hij voegt hier nog aan toe dat de commissaris-generaal uitgaat (zie p. 6) “van een vermoeden van kwade trouw eerder dan een vermoeden van correctheid”, wat volgens hem “een onterechte omkering van de bewijslast” is en bovendien geen rekening houdt met de realiteit.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het “fair-play”- beginsel.

Hij bespreekt de Kwalificatierichtlijn inzake de subsidiaire bescherming.

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie in Azerbeidzjan. Hij meent dat de situatie in Azerbeidzjan diende te worden beoordeeld (zie p. 6) “op datum van heden” en hij benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijken zijn.

Naar verzoekers mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 en 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst, (zie p. 9) "ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas".

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker niet dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM, terwijl (zie p. 9) "de nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing (zie p. 10) "te schorsen en nietig te verklaren".

2.2. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker argumenteert dat het "fair play"-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de "fair play" is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de "fair play" is aldus niet geschonden.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt verder geenszins duidelijk hoe artikel 13 EVRM geschonden zou zijn. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), quod non in casu.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, evenals artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Verzoeker betwist verder de motivering van de bestreden beslissing en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst verschillende incoherenties en tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoeker, met name :

“Zo verklaarde u dat de politie in januari 2011 was binnengevallen en daarbij uw vrouw had geslagen waarna zij een miskraam kreeg.

Toen u gevraagd werd op welk moment van de dag de politie was binnengevallen dacht u dat dit tijdens de ochtend plaatsvond en dat uw vrouw 's avonds van het ziekenhuis thuiskwam (CGVS p.12). Uw vrouw verklaarde echter dat de inval van januari 's avond plaatsvond en dat zij 's nachts uit het ziekenhuis terugkeerde.

Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u toen werd geslagen waardoor u de uren niet kon onthouden (CGVS vrouw p.3-4).

Gezien het wezenlijk verschil tussen jullie verklaringen kan dit niet als een afdoende verklaring worden aanzien. Een dergelijke tegenstrijdigheid betreffende dit zwaarwichtige incident ondervindt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook op ernstige wijze.

Hierbij kan worden opgemerkt dat jullie geen enkel bewijs van de inval noch van het feit dat uw vrouw hierdoor een miskraam had gekregen, neerleggen.

Tijdens de analyse van uw verklaringen werden er verder ook incoherenties aangaande uw arrestaties vastgesteld.

Zo verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u sinds 2008 8 tot 10 keer door de politie werd aangehouden (Vragenlijst 3.1, dd 12/09/2011, 2de AA).

Tijdens het CGVS asielgehoor maakte u 'slechts' melding van 2 aanhoudingen wat een wezenlijk verschil is met het aantal aanhoudingen dat u in de vragenlijst aanhaalde (CGVS p.8-12).

Dergelijke incoherentie komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede."

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat de politie in januari 2011 bij hem en zijn gezin 's avonds is binnengevallen en dat zijn echtgenote in de loop van die nacht terugkeerde van het ziekenhuis. Hij wijst erop dat hij "enigszins verward (was) door het feit dat hij geslagen werd en daardoor kon hij de uren niet meer goed onthouden" en hij stelt nog: "Ook inzake aanhoudingen dient de verklaring om zelfde reden als juist weerhouden te worden".

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld (RvV, nr. 12725 van 18 juni 2008; RvV, nr 398 van 25 juni 2007).

Bovendien mag van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen inderdaad het asielrelaas van verzoeker.

De commissaris-generaal merkte in zijn beslissing verder het volgende op met betrekking tot de reisweg van verzoeker:

"Uit het protocol van 19/07/2011 (verzendingsdatum 26/07/2011) blijkt dat er een strafonderzoek tegen u werd ingesteld en dat er een opsporingsbericht tegen u werd uitgevaardigd. Voorts werd erop 23/07/2011 een oproeping naar u werd verstuurd.

Bijgevolg werd u reeds voor uw vertrek uit Azerbeidzjan (28/07/2011) op officiële basis gezocht in Azerbeidzjan.

U verklaarde dat u nooit een internationaal paspoort heeft gehad noch dat er ooit een visum voor u werd uitgegeven.

U verklaarde dan ook dat u met behulp van een smokkelaar illegaal het land uitreisde en dat hij alles voor u kon regelen. U wist echter niet of hij een internationaal paspoort voor u had aangemaakt noch onder welke identiteit u reisde.

Dit lijkt weinig aannemelijk aangezien men toch op de hoogte dient te zijn van dergelijke basisgegevens voor het geval men gecontroleerd wordt aan de grens. U verklaarde dat u geen persoonlijke identiteitscontrole onderging bij het binnenkomen van Polen (CGVS p.5-6).

Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de grenzen van Polen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie.

Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking tot uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Dit vermoeden wordt verder versterkt omwille van het feit dat uw tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen daar er een Hongaars visum voor u werd uitgegeven. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u gebruik van een smokkelaar zou hebben gemaakt.

De vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaarde klandestiene reisweg naar België is zwaarwichtig gezien deze evengoed afbreuk doet aan uw verklaring dat er nog voor u Azerbeidzjan ontvluchtte, een strafonderzoek tegen u was ingesteld en er een opsporingsbericht tegen u werd ingesteld.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waarvan een kopie aan het administratief dossier werd blijkt immers dat personen die officieel van een misdrijf worden verdacht Azerbeidzjan niet mogen uitreizen.

Dergelijke vaststellingen doen dan ook ernstig twijfelen aan uw bewering dat u officieel in Azerbeidzjan wordt gezocht.”

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat deze motivering een “cirkelredenering” is “waarbij wordt gesteld dat elkeen die over een visum beschikt en na controle de grens kon oversteken, geen probleem kan invoeren aangezien hij geen problemen had met de overheden, en anderzijds gesteld wordt dat elkeen die hier geraakt zonder visum en niet gecontroleerd werd of nog, door de controle is geraakt, niet de waarheid spreekt”.

Verzoeker werpt op dat de realiteit anders is, dat dagdagelijks vele personen de Poolse grens oversteken zonde gecontroleerd te worden en dat de commissaris-generaal uitgaat “van een vermoeden van kwade trouw eerder dan een vermoeden van correctheid”, wat volgens hem “een onterechte omkering van de bewijslast” is en bovendien geen rekening houdt met de realiteit.

De Raad neemt deze uitleg niet aan; uit de informatie van Cedoca, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er aan de grenzen van Polen strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over de identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

De loutere beweringen van verzoeker tonen echter geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier-, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Bovendien laat verzoeker de motivering aangaande zijn Hongaars visum onbesproken.

De motivering in de bestreden beslissing blijft dan ook onverkort gelden en de Raad neemt deze over.

De commissaris-generaal was tevens van oordeel dat verzoeker onaannemelijk onwetend en vaag was met betrekking tot de politieke partij Musavat:

“Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig kennis heeft over de politieke partij, Musavat, waarvan u sinds 2004 lid bent en waarvoor u zich tot 2011 actief inzette. Omwille van deze politieke activiteiten zou u worden vervolgd.

Bovendien verklaarde u dat u in 2008 3 ontmoetingen met H., een topfiguur binnen Musavat, had (CGVS p.4).

Toen u echter enkele basisvragen over Musavat werden gesteld gaf u vage en foutieve informatie.

Zo werd gevraagd of u de ‘public chamber’ kende. U stelde dat dit een samenwerkingsverband was dat Musavat met anderen had opgestart. U stelde echter dat dit samenwerkingsverband in 2008, na de presidentsverkiezingen, werd opgericht (CGVS p.14-15). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat dit samenwerkingsverband pas in 2010 werd opgericht en dit naar aanleiding van het slechte resultaat van de oppositiepartijen tijdens de parlementsverkiezingen van datzelfde jaar. U wist overigens niet dat de parlementsverkiezingen in 2010 plaats hadden gevonden. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de manifestatie van 2/04/2011- die een centrale plaats in uw relaas inneemt- door diezelfde public chamber werd georganiseerd (landeninformatie 3,7). Toen u voorts gevraagd werd of Musavat in het verleden nog andere samenwerkingsverbanden had aangegaan stelde u dat ze dit ook al eens in 2003 hadden gedaan. Toen u gevraagd werd of u het Azadlyg Blok’ kende stelde u dat u op dit blok doelde. U stelde dat Musavat dit blok in 2003 of in 2004 had verlaten, al kon u het niet met zekerheid zeggen. U kon ook niet zeggen of Musavat het blok op vrijwillige basis had verlaten, maar u dacht dat de ADP (Democratic Party of Azerbaijan) het blok eerst had verlaten (CGVS p.14-15). Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat het Azadlyg Blok pas in 2005 werd opgericht. Musavat verliet dit blok in 2006 omwille van spanningen (over onder meer het zetelen in het parlement) met de alliantiepartners ADP en de Popular Front Party. Deze exit van Musavat werd toen als een belangrijk moment gezien voor de oppositie. De overige partijen binnen het Azadlyg Blok(waaronder ADP) bleven nadien nog in het blok (landeninformatie 4,5). Bijgevolg stroken uw verklaringen niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, noch wat betreft de jaartallen die u aangeeft, noch wat betreft het feit dat ADP het samenwerkingsverband als eerste zou verlaten hebben.”

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift geenszins in op deze motivering in de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen

van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, quod non in casu.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die besluit dat een dergelijke onwetendheid ernstig doet twifelen aan het politiek activisme van verzoeker voor de partij Musavat, waardoor het niet aannemelijk is dat hij omwille van dit activisme op dergelijke wijze door de autoriteiten zou worden gevisieerd, temeer gezien verzoeker geen enkel voorbeeld kon geven van partijleden van Musavat die naar aanleiding van hun rol tijdens de manifestatie van 2 april 2011 -iets waarvoor hij naar hij beweert officieel gezocht wordt - worden gezocht.

Verder merkte de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker nog een onaannemelijk gebrek aan kennis en interesse op aangaande de rechtszaak die tegen hem zou lopen:

“U verklaarde dat er na de betoging van 02/04/2011 een gerechtelijk onderzoek tegen u werd opgestart en dat er hierna een rechtszaak tegen u werd ingespannen. Toen u gevraagd werd wanneer de rechtszaak tegen u was begonnen stelde u dit niet te weten. U stelde dat u er geen idee van had welke beslissing de rechtbank nam noch wist u wanneer u door het gerecht werd opgeroepen. U stelde enkel dat uw oom u 6-7 maanden voordien (voor het CGVS-asielgehoor dd 25/09/2012) had verteld dat er een oproeping van de rechtbank was toegekomen (de door u neergelegde brief van het parket waarin gesteld wordt dat uw zaak aan de rechtbank wordt overgedragen dateert van 16/03/2012). Meer informatie kon u hieromtrent niet geven (CGVS p. 7-8, 13). Gezien uw verregaande onwetendheid betreffende deze rechtszaak is het weinig aannemelijk dat u geen enkele inspanning heeft gedaan om meer informatie te verkrijgen over de rechtszaak die tegen u werd aangespannen. In eerste instantie stelde u dat het te gevaarlijk was om te bellen. Toen u er werd op gewezen dat u per telefoon van uw oom over de oproeping was te weten gekomen stelde u dat u ‘in codetaal met hem sprak’. Erna stelde u dan weer dat u hem op andere manieren kan bereiken maar dat u er niet aan gedacht had wat het onaannemelijke gebrek aan interesse van uwentwege betreffende een rechtszaak die tegen u zou zijn ingesteld verder bevestigt (CGVS p.13). Gezien uw verregaande onwetendheid betreffende deze rechtszaak en uw nalatigheid om hierover meer informatie te bekomen kunt u het niet aannemelijk maken dat er daadwerkelijk een rechtszaak tegen u werd opgestart.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze motivering te weerleggen.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan inderdaad worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen kennis heeft.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Waar verzoeker erop wijst dat hij de stukken die hij in bezit had, heeft voorgelegd -onder meer een partijlidkaart, een brief van de voorzitter van de Wereldunie van Azerbeidjaanse politieke vluchtelingen en een aantal foto's-, en aanhaalt dat de commissaris-generaal “enerzijds om bewijsstukken (vraagt) en als deze dan met de meeste moeite verzameld zijn, dan worden deze niet aanvaard, of genegeerd”, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing omtrent de neergelegde documenten.

Ten slotte worden de opmerkingen van verzoeker over de gebrekkige feitenvinding van de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek, onder andere in verband met H., niet aanvaard.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

De Raad gaat dan ook niet akkoord met de bewering van verzoeker dat “Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen”. Dit aanvaarden zou leiden tot de absurde situatie dat leugens zouden dienen te worden getoetst aan het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de subsidiaire bescherming, werpt verzoeker op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

De Raad stelt vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie in Azerbeidzjan. Hij meent dat de situatie in Azerbeidzjan diende te worden beoordeeld “op datum van heden” en hij benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn.

Waar verzoeker verwijst naar zijn relaas in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad vooreerst op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist, quod non in casu.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekers relaas kan aldus niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken dat het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen en hij stelt dat de commissaris-generaal er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst, “ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas”.

De Raad wijst erop dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, inderdaad moet worden onderzocht of verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker maakt evenwel geenszins aannemelijk dat er in Azerbeidzjan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hij voert aldus geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 25 september 2012 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die het Azeri machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE